

ARNHEMSCHE

COURANT.

Zaterdag

den 24 Maart.

K A D A S T E R.
B E R I G T.DE STAATSRAAD, GOUVERNEUR DER PROVINCIE
GELDERLAND,

Verwittigt alle belanghebbende Eigenaars, Pachtors en Bestuurders van Goederen, dat in elk der Gemeenten, uitmakende het kanton *Bemmel*, de tweede mededeeling der Eigendoms - lijsten is gedaan en de stukken der schatting op het Raadhuis zijn berustende, ten einde aldaar, van heden af aan, eene maand lang te blijven voorliggen, opdat ieder Eigenaar of deszelfs Plaatsbekleeder van dezelve zou kunnen kennis nemen, en, wanneer daartoe redenen mogten aanwezig zijn, zijne klagen inleveren omtrent de perceelen of artikelen, welke hem aangaan.

Deze klagen, welke bij Heeren Burgemeesteren moeten ingeleverd en op ongezegeld papier kunnen geschreven worden, dienen zich alleen tot de klassering der perceelen te bepalen, met nauwkeurige vermelding van de nummers, ligging enz., zoo der perceelen, waarover wordt gereclameerd, als van die gene, waarmede men dezelve in vergelijking brengt; terwyl al hetgeen betrekking heeft tot de begrootingen, aan de beoordeeling der kantonale vergadering behoort te worden overgelaten, behoudens het regt van ieder belanghebbende, om den te benoemen afgevaardigde met zijne vermeende bezwaren deswege bekend te maken.

De Staatsraad, Gouverneur voornoemd, doet voorts wel bijzonder opmerken, dat, naar aanleiding der bepaling van art. 24 der wet van den 15den September 1807, de tijd van eene maand, (eindigende den 15den April aanstaande) niet zal worden verlengd, en dat mitsdien na dien termijn geene klagen omtrent de klassering meer kunnen aangenomen worden; zoodat zij, die alsdan van de schattings-stukken geene behoorlijke kennis hebben genomen, alle nadeel, hetwelk uit het verzuim daarvan mogt voortvloeijen, aan zich zelven zullen te wijten hebben.

Arnhem, den 15den Maart 1832.

De Staatsraad, Gouverneur voornoemd,
VAN HEECKEREN VAN KELL.

FRANKFORT, den 21sten Maart.

De heer Dr. *Wirth* is te Tweebruggen in hechtenis genomen. Hij wordt, naar men verneemt, voornamelijk beschuldigd: 1°. de zegels van de drukpersen afgescheurd te hebben; 2°. in zijn dagblad de *Tribune* tot eene omwenteling aangezet; en 3°. eene oproerige beweging te Homburg, namelijk door uitdeeling van geld, veroorzaakt te hebben.

— Uit Munchen wordt gemeld, dat men aldaar weinig van de benoeming van Prins *Otto*, tot Koning van Griekenland spreekt. Men houdt het voor geen groot geluk, den troon van een geheel tucht- en geldeloos volk te bekomen.

— De Courant van Verona meldt, dat in de haven van Ancona een Engelsch lineschip van 120 stukken en twee fregatten zijn aangekomen.

— Een brief uit Weenen, van den 13den Maart, behelst het volgende: « In een staatkundig opzicht is misschien onze stad thans een der gewichtigste punten van Europa; althans schijnen de onderhandelingen, welke de versterking of bevestiging der vreedzame betrekkingen van de Europeische staten zullen bepalen, zich hier te concentreren; ook waren de mededeelingen tusschen ons en de vreemde kabinets nooit zoo druk, als in den tegenwoordigen oogenblik. Men is in groote spanning over de ontwikkeling der Italiaansche zaak. Personen, die gewoonlijk goed onderrigt zijn, gelooven, dat er een uitweg zal gevonden worden, om alles nog in der minne te schikken. — Gisteren is er een secretaris van het Fransche ministerie van buitenlandsche zaken alhier aangekomen, en men spreekt sedert veel van een spoedig vergelijk aangaande de Romeinsche aangelegenheden. Doch bij het publiek is nog niet bekend of Ancona door de Fransche troepen zal ontruimd worden; een punt, waaromtrent waarschijnlijk nog geene vaste bepaling gemaakt is.

PETERSBURG, den 10den Maart.

Het *Journal de Petersbourg* weerspreekt het bericht, door de Fransche dagbladen gegeven, dat een zoon van den prins van *Lieven*, Russisch ambassadeur te Londen, zich zou bevinden onder de Polen, die naar Frankrijk de wijk hebben genomen. De bedoelde zoon is met andere Russische officieren, bij het uitbarsten van den opstand te Warschau, door de Polen gevangen genomen, en is eerst na de verovering van die stad weder in vrijheid gesteld. Hij bevindt zich thans weder bij het regiment *lausiers*, waartoe hij behoort.

HAMBURG, den 18den Maart.

Volgens berigten uit Berlijn, is er eene verklaring van Rusland ten aanzien van Polen ontvangen. Het land zal in drie provincien verdeeld worden welke ieder door bijzondere staten zullen vertegenwoordigd worden. Het bestuur zal uit drie ministerien bestaan, waarvan dat der justitie aan eenen Pool zal opgedragen worden.

ZWITSERLAND, den 16den Maart.

Zurich. Behalve de beide burgermeesters, hebben nog de volgende leden van den regeringsraad schriftelijk hun ontslag ingezonden, te weten: de heeren *Rahn*, *Escher*, *Hottinger*, *Spondli*, *Meijer* en *Hirscl*. De groote raad is nu tegen de eerstvolgende maand bijeengeroepen, om hierover te beraadslagen en tot nieuwe keuzen over te gaan. — Over de gevolgen der laatste zitting van den grooten raad maakt de *Friend des Vaterlands* de volgende aanmerkingen: « Zoo zijn dan uwe pogingen gelukt, gij die tegen beter weten en overtuiging aan, de harstogten der menigte vleit, om van den alzoo opgerigten troon als despoten te heerschen en de misleiden zelf te bespotten. Zoo ver hebt gij het gebragt, dat mannen, die op landdagen en in de raadzaal, overstelpt van werkzaamheden, gewillig rust en gezondheid aan het vaderland opofferden; mannen, wien in kunde en ondervinding weinigen onder u evenaarden, bij wien in onbaatzuchtigheid, rechtschapenheid en vaderlandsliefde velen achterstaan; dat deze mannen beseften, dat eer, eed en geweten van hen vorderden, dat zij hunne posten nederlegden. Zoo hebt gij het vaderland van zijnen besten steun beroofd. En gij, die u als werktuigen van zulke aanslagen laat gebruiken, zijt gij nog vrije mannen? Neen, slaven van nieuwe oligarchen zijt gij geworden, die niet meer naar hunne overtuiging, maar slechts naar den wenk uwer gebieders durft stemmen; en wie het van u nog waagt, ook maar eens de banden te verscheuren en te doen wat hem het geweten voorschrijft, die wordt, gelijk thans een uwer te beurt valt, gehoond en met bedreigingen vervolgd. Is dat de vrijheid, die men ons beloofd heeft? Zijn dat de regten en de vrijheid van geweten, welke de staatsregeling ons verzekert? »

ROME, den 6den Maart.

De kardinaal secretaris van staat heeft, onder dagteekening van den 5den dezer, de navolgende nota aan den Franschen gezant doen toekomen: (in de laatste afdrucken onzer vorige is de inhoud daarvan reeds hoofdzakelijk medegedeeld.)

« Nadere berigten van den heer delegaat te Ancona brengen den ondergeteekenden secretaris van staat in de onaangename noodzakelijkheid, om nieuwe bezwaren aan Uwe Exc. voor te dragen. In weerwil der proclamatie van den heer generaal *Cubières* en van zijne herhaalde verzekeringen, zich niet in het Pauselijke bestuur te willen mengen, de ambtenaren te willen beschermen, de wetten doen naleven en de onrustigen beteugelen, heeft de adjudant-majoor *Pales* bevel gegeven, dat provisioneel twee staatsmisdadigers in vrijheid zouden gesteld worden. In de opera, op het tooneel gegeven, moest, op aandrang van de Fransche officieren, een op de vrijheid toepasselijk aria ingelascht worden; dit verwekte de grootste geestdrift onder de factie, en oproerige kreten tegen de regering van Zijne Heiligheid lieten zich op straat hooren en bleven ongestraft. Men ziet bij voortdoring op publieke plaatsen geschrevene en gedrukte plakaten, waarbij eene revolutie wordt aangeraden, en personen, die door de Pauselijke regering verbannen, en van de amnestie des vorigen jaars uitgesloten zijn, ziet men nog te Ancona rondgaan, vergezeld van dezelfde officieren, die ter ondersteuning van het Pauselijk gezag zouden afgezonden zijn. Deze daadzaken vergelijkende met de verzekeringen, bij Uwer Excell. nota van den 25sten Februarij gegeven, dat namelijk de generaal *Cubières*, bekend met de bedoelingen van de Fransche regering, aan het wereldlijk gezag van den heiligen vader en aan de onafhankelijkheid en onschendbaarheid zijner staten een' nieuwen steun zou weten te geven, laat ik aan U. E. over, om den smartelijken indruk te beoordeelen, dien de nadere berigten van den delegaat op het gemoed van Zijne Heiligheid moesten maken, en ik verzoek U. E. tevens te willen bedenken, hoe billijk en gegrond de beweging is, welke de ondergeteekende, bij zijne nota's van den 1sten en 13den Februarij de eer had aan U. E. voor te dragen, dat namelijk de bezetting van Ancona door Fransche troepen, wel verre van tot herstelling der rust bij te dragen, veel meer tot vernieuwing der vroegere ongeregelheden zou aanleiding geven, in weerwil aller verzekeringen van het tegendeel. De ondergeteekende wil U. E. over geene andere daadzaken onderhouden, die, lijfregt strijdig met de eer der Fransche troepen, gewis reeds bijgelegd zijn, als daar is, dat men aan de Pauselijke troepen niet wilde toestaan, bij den aftogt, door hunnen eigenen soeverein bevolen, de aan hen toebehoorende kaserne-goederen mede te nemen; dat men aan hen den voorraad van wapenen niet overleveren wilde; dat men aan dezelve niet het geschut en aan de dragonders niet de paarden wilde wedergeven. Hij moet echter, als minister, en om den last van den heiligen vader te volbrengen, bij U. E. verzoeken doen, en tegen deze met de Pauselijke soevereiniteit strijdige handelingen protesteren, opdat de regten van Zijne Heiligheid nu en voortaan verzekerd blijven. Geteekend: De kardinaal *Bernetti*.

— Uit Ancona wordt gemeld, dat niet alleen de Pauselijke troepen

aldaar, maar ook alle ambtenaren aanschrijving ontvangen hebben om de stad te verlaten. De laatstgemelden moeten zich naar Rome begeven.

LONDEN, den 17^{den} Maart.

Gisteren morgen is hier een buitengewoon koerier van Petersburg aangekomen met dépêches, welke gezegd worden van het hoogste belang te zijn. De gezamenlijke buitenlandsche leden der conferentie kwamen nog dien zelfden voormiddag te zamen, en vergaderden daarna, in den namiddag, aan het bureau van buitenlandsche zaken, waar zij door lord Palmerston opgewacht werden, en gedurende verscheidene uren in conferentie bleven.

In het huis der lords kwam gisteren avond lord Wellington voor den dag met de motie om zekere papieren ter tafel te brengen, met het doel om daaruit te doen blijken, dat het gouvernement van Koning Louis Philippe in deszelfs gevolgde staatkunde zich niet gelijk was gebleven, en dat Frankrijks eerste minister laatstelijk, ten opzichte der Belgische zaken, zich niet overeenkomstig de waarheid uitgedrukt had, met te zeggen dat Frankrijk altoos de belangen van het opgestane België beschermd had, bewerende de edele lord, dat, integendeel, het Fransche kabinet herhaaldelijk had aangeboden om met ons gouvernement mede te werken tot het tot stand brengen eener restauratie van het Huis van Oranje. Graaf Grey kon niet tegenspreken dat, hetgeen de hertog gezegd had nopens gebeurtenissen onder zijn bestuur, juist was, maar gaf te kennen, dat het ter tafel brengen van de bevuste papieren het gouvernement in verlegenheid zou brengen, waarop de hertog daarvan afzag.

PARYS, den 18^{den} Maart.

Men heeft ongunstige tijdingen uit het zuiden van Frankrijk ontvangen. Te Nîmes, Alais en Lunel zijn onlusten uitgebarsten. In laatst gemelde plaats is bloed vergoten, doch de overheid is overal meester gebleven. Te Carcassonne is mede een oproer geweest. De generaal is gekwetst en de prefect openlijk beleedigd geworden. Beiden hebben veel veerkracht aan den dag gelegd. Volgens nadere berigten uit Grenoble, is de nationale garde aldaar wel onder de wapens gekomen, maar heeft zij den generaal en den prefect gevangen gehouden tot dat dezelve het 66ste regiment van linie, hetwelk aldaar in garnisoen lag, zouden hebben laten vertrekken. Dit regiment heeft dan ook werkelijk Grenoble verlaten en is den weg naar Lyon ingeslagen, maar heeft den verderen marsch gestaakt, om versterking af te wachten. Onderscheidene regementen hebben order ontvangen om zich naar Grenoble te begeven. Men verzekert, dat de Koning de nationale garde van die stad ontbonden heeft. Men is over den generaal en den prefect van Grenoble niet te yreden. Beiden zullen waarschijnlijk van hunnen post ontzet worden. Bij het te keer gaan der volksbewegingen te Grenoble moeten, volgens brieven van daar, vijf en twintig of dertig personen gekwetst zijn, van welke sommigen zeer gevaarlijk.

De onlusten in het zuiden worden aan de opruijngen der aanhangers van Karel X toegeschreven.

— Het voorstel van den heer Salvette, betrekkelijk de vereering der stoffelijke overblijfselen van groote mannen in het Pantheon, is ingetrokken. De kamer heeft daarover onstuimige zittingen gehouden. De liberale bladen vinden goed, dat men deze zaak laat rusten, en erkennen, dat de tijd nog niet is gekomen, om over groote mannen van den laatsten tijd onpartijdig uitspraak te doen.

Officiële berigten uit Griekenland bevestigen de tijding, dat er tusschen de Fransche en Grieksche troepen vijandelijkheden zijn ontstaan.

— Men meldt uit Madrid, dat Spanje laatstelijk de volgende nota aan de Fransche en Engelsche kabinetten heeft gezonden:

« Z. K. M., sterk door zijn regt en de ondersteuning, die zijne verheven bondgenooten hem, ingeval van nood, zouden verleenen, heeft vastelijk besloten, om in den kampstrijd, die weldra tusschen de vorsten van het huis van Braganza zal aanvangen, te intervenieren; niet alleen om den wettigen vorst, die sedert vijf jaren in Portugal regeert, overeenkomstig de oude wetten, door de nationale portugesche volksvertegenwoordigers bekrachtigd, bij te staan; maar om bovendien, in het geheele schier-eiland, de rampen en onheilen, die eene onwetteling of verandering van regeringsvorm in Portugal zouden te weeg brengen, voor te komen.

« Overeenkomstig de bestaande tractaten, acht Spanje zich verplicht, om, met geweld, alle pogingen, van wat aard ook, te keer te gaan, die zijne rust en zijnen toestand zouden kunnen verstoren. Om die redenen heeft het een observatie-leger op de uiterste grenzen geplaatst, hetwelk dadelijk Portugal zal binnenrukken, in geval van nood, in samenstemming met dat van Z. A. G. M.

« Z. K. M. hoopt, dat deze openhartige en opregte verzekeringen genoegzaam zullen zijn, om der mogendheden van Europa zijn vurig verlangen te verzekeren, de goede harmonie te zien stand houden, welke hij zich vleit dat van langen duur zal zijn.»

Men verzekert, dat het gouvernement 20,000 man Spaansche troepen bestemd heeft, die de grenzen dadelijk zullen overtrekken, als don Miguel hulp mogt verlangen.

BRUSSEL, den 20^{den} Maart.

Naar hetgeen eenige dagbladen van deze stad melden, zouden Engeland en Frankrijk aan Oostenrijk, Pruisen en Rusland hebben te kennen gegeven, dat de ratificatie van het traktaat met België voor den 1sten April wordt te gemoet gezien; en dat, wanneer dezelve dan nog niet mogt zijn ingekomen, Engeland en Frankrijk de conferentie zouden verlaten, die alsdan voor ontbonden zou moeten gehouden worden.

's GRAVENHAGE, den 22sten Maart.

Heden zal de Tweede Kamer der Staten-Generaal weder vergaderen, en beraadslagen over het ontwerp van wet nopens den azijn, dat nogmaals veranderingen heeft ondergaan. Men voorziet deswege geene langdurige beraadslaging, nu aan de voornaamste, daartegen ingebrachte bezwaren, is te gemoet gekomen, vooral wat betreft het in de wet vermelden der fabrieken, aan welke vrijdom zal worden verleend. Men verwacht daarna de behandeling van het ontwerp van wet tot invoering van een accijs op de zeep.

— Het getal aanhangige ontwerpen neemt nog bij voortdurend toe. Zoo verwacht men heden eene algemeene wet betrekkelijk het tarief en van

het tonnegeld. Van de wetten tot belasting van turf en steenkolen verneemt men niets naders.

— De ontwerpen van wetten tot wijziging van het burgerlijk wetboek zijn voor het meerendeel in de afeelingen reeds onderzocht. Men verzekert dat de leden zich niet opnieuw in de wetsbepalingen en de beginselen van het wetboek verdiept, maar alleen zich bepaald hebben, tot het overwegen der voorgedragene wijzigingen.

— Men spreekt niet meer van staatkundige mededeelingen, door ons bestuur, aan de kamers te geven. Het schijnt dat de, als zoo op handen zijnde, voorgestelde schikkingen onzer aangelegenheden, in de laatste dagen, niet zeer zijn vooruit gegaan, en de, vooral door het Handelsblad medegedeelde, berigten van eene spoedige en billijke uitkomst van onzen onzekeren staat van zaken, nog verre zijn van zich te bevestigen. De sints de weigering van Keizer Nikolaas, tot het ratificeren van het Belgische verdrag, voorziene gevolgen, thans tot wezenlijkheid te komen. Immers het ministeriele Belgische blad *le Memorial Belge*, meldt nu, dat Frankrijk en Engeland zich aan de conferentie zullen onttrekken; eene daad waarvan de gevolgen niet te voorzien zouden zijn.

Mengelwerk.

Souvereiniteit en Legitimiteit.

Onlangs in dit Dagblad de opmerking lezende, dat onze taal met zoo vele bastaardwoorden doorspekt was, die op *entie* uitgingen, viel mij in, dat geen minder aantal woorden van een' even uitheemschen oorsprong bij ons hetzelfde burgerregt verkregen hadden, met den uitgang op *eit*; zoo als *souvereiniteit*, *legitimiteit*, *majesteit*, *proprieit*, *qualiteit*, *quantiteit*, *humaniteit*, *municipaliteit*, *populariteit*, *admiraliteit*, *publiciteit*, *indemniteit*, *capaciteit* en meer dergelijken, te veel om ze allen op te noemen. Bij de twee eerstgenoemden bleven mijne gedachten het langst hangen, als zijnde dezelve in vroegeren tijd reeds, doch wel het meest in onze dagen, vermaard geworden, van wege de menigte en hevige twistvragen, die zij in de staatkundige wereld ter bane hebben gebragt. Schoon ik mij in 't geheel niet vermeet, de geschilpunten, die de beide woorden naar zich gesleept hebben, te kunnen beslissen, kon ik ze echter niet schielijk genoeg uit het hoofd kwijt worden, zonder de pen in de hand te nemen en eenige resultaten van het onwillekeurig gepeins, over hetgeen zoo gedurig aan de orde van den dag is, op papier te stellen.

Moeijelijk genoeg is het vaak, om het onduitsche woord, met een enkel zuiver Nederduitsch zoodanig te verwisselen, dat de volle kracht en meening daardoor even goed worden uitgedrukt, als door het gebruikelijke bastaardwoord. Maar in dier voege, zou ik zeggen, is het niet gelegen met de beide bovenstaande. *Souvereiniteit* kan gevoegelijk door *oppergezag* of *oppermagt*, en *legitimiteit* door *wettigheid* vertaald worden, zonder eenigzins aan de gewone beteekenis van het vreemde woord te kort te doen. Een Hollander zal het eene even goed als het andere verstaan, en dezelve denkbeelden daaraan hechten, schoon men ook hier, gelijk in andere gevallen, uit eene dwaze zucht voor het vreemde en uitheemsche, in het gewoon gebruik, aan het onduitsch boven de eenvoudige landtaal de voorkeur geeft.

Over de beteekenis der woorden, hetzij men het Fransche, hetzij het Nederduitsche gebruike, kan geen geschil vallen. Maar niet zoo eenstemmig wordt er gedacht over de zaak zelve, en de toepassing der woorden, als men begint te vragen, waartoe de *souvereiniteit* haren oorsprong ontleent; in hoe verre zij al of niet beperkt behoort te worden, wat wettig of onwettig is, of waar het regt van legitimiteit moet gezocht worden?

Gelijk de eenige en volstrekte Heer van het heelal, die alleen de onbepaalde oppermagt van alles in handen heeft, wil, dat de redelijke menschen zich zelve naar vaste wetten besture; zoo wil Hij ook, dat eene vereeniging van menschen, de menschelijke maatschappijen, de volken, naar zulke wetten bestuurd worden. Het natuurregt, dat de Schepper aan alle menschen heeft toegedeeld, en waardoor zij oorspronkelijk gelijk zijn, is de eerste grondslag, is de eerste oorsprong van het burgerlijk regt, van de onderlinge maatschappelijke regten en pligten, of van het bestuur der volken. Hieruit vloeit voort, dat eigenlijk niemand, volgens de geboorte, eenig meesterschap of *souvereiniteit* boven anderen, boven zijns gelijken bezit. De *Souvereiniteit*, gelijk mede de *Legitimiteit*, is, in den grond beschouwd, een gemeen goed, waaraan allen deel hebben. Maar het is onmogelijk, dat een volk in massa die *souvereiniteit* kan uitoefenen, of in massa kan regeren. Democratie, in den volstrekten zin, is een onding, dat zich zelve vernietigt, hetzelfde als regering-loosheid. Het oppergezag en bestuur moet dan aan eenige weinigen overgedragen worden, als het hoofd of de hoofden van het geheele ligchaam ter vereeniging en samenwerking van alle handen, voeten, zenuwen, sappen, in een woord, van alle leden en krachten ten gemeenen voordeele. Te dien einde staat ieder van zijn natuurlijk regt en goed aan het bestuur der burgerlijke maatschappij iets af.

Ontegenzeggelijk is het, dat hierin de oorsprong, en tevens het hoofd-doel van alle burgerstaten, of volksvereeningen gelegen is. En even ontengenzeggelijk is het, dat de *souvereiniteit* natuurlijkerwijze bij het volk berusten, uit den boezem van het volk moet voortkomen, zal dezelve wettig genoemd of met legitimiteit bestaanbaar geacht kunnen worden. De overdracht van het bestuur, van welke wij straks gesproken hebben, behoort dus ook, zal zij wettiglijk zijn, niet anders te geschieden, dan door of uit naam van het Volk. Op die wijze ontstaat er een billijk verdrag tusschen het bestuur en de bestuurd wordende; dat hetzelfde is als eene grondwet of staatsregeling, die, schoon gewijzigd naar de onderscheiden behoeften van landaard, ligging, talrijkheid, vermogen enz., echter zoo na mogelijk het natuurregt volgen, en geene meerdere opofferingen van hetzelfde vorderen moet, dan tot de algemeene veiligheid en welvaart vereischt wordt. Aan deze grondwet, zoodra zij bekrachtigd is, zijn allen onderworpen, daarvan zijn allen onderdanen, de hoofden zoo wel als het geheele ligchaam van staat. Al wie dezelve scheidt, hoog of laag, is strafbaar, als schuldig aan gekwetste Majesteit.

Van eenen anderen kant blijkt even klaar, dat de soevereiniteit, als zij met legitimiteit vereenigd zijn zal, aan het volk behoort, en van het volk moet uitgaan. Wien behoort de grond van het land, dat bewoond wordt? Zekerlijk het van ouds aldaar gevestigde volk, schoon verdeeld in bijzondere eigendommen. Wie maakt de zenuw en krachten van den staat uit? Zekerlijk het volk. Wie brengt de schattingen op, die de gewone en buitengewone behoeften vorderen? Zekerlijk het volk? Wie bezoldigt de hogere en lagere ambtenaren voor het binnen- en buitenlandsch bestuur? Zekerlijk het volk. Wie onderhoudt de legers en vloten, ter verdediging van den vaderlandschen grond? Zekerlijk het volk. In 't kort, het volk is eigenaar en betaalsheer van alles, dat tot het land behoort en van landswege geschiedt. Het zijn dus de volksbelangen, die aan het bestuur worden toebetrouwd. En in den aard der zake ligt het opgesloten, dat het volk het regt heeft te bepalen, hoe en op welk eene wijze het bestuurd wil worden en met de algemeene belangen zijne eigene zaken wil behandeld hebben. Doch, om niet gedurig tusschen beiden te komen, draagt hetzelfde het bestuur zijner zaken aan eene hoofd-directie op, volgens eene bepaalde constitutie, uit de volle magt zijner soevereiniteit, of uit zijnen naam daargesteld.

Maar als wij de geschiedenissen nagaan, hoe zeldzaam vinden wij dan deze geëerbiedigd! Hoe vele inbreuken daarop gemaakt, en hoe vele voorbeelden van omgekeerde orde, waardoor volksregten en volksbelangen aan de willekeur van eenen dwingeland werden opgeofferd! De uitoefening van een onbepaald gezag is alleen noodig, misschien onvermijdelijk, bij ruwe en onverlichte natien, gelijk een vader zulk een gezag uitoefent over zijne onmondige kinderen. Maar de volken komen met den tijd door beschaving tot den staat van mondigheid, wanneer zij in het bezit van eigen regten en goederen gesteld moeten worden, gelijk de volwassen zonen eens vaders. En zou men dit niet mogen toepassen op de meeste volken van het oude en lang beschaafde Europa? Of moeten die op nieuw terug gevoerd worden tot de eeuwen van lijdelijke onderwerping, van domheid en barbaarschheid? Voorwaar, eene even onuitvoerlijke als onbillijke onderneming, even onstaatkundig als wreedaardig. De geest der verlichting en der vrijheid is daartoe te algemeen doorgedrongen. O! had het zoogenaamde H. Verbond dien geest in aanmerking genomen, en behoorlijk geleid, in plaats van denzelven met geweld te willen onderdrukken, de woelingen en opstanden, die sedert hebben plaats gehad, en nog voortduren, zou men waarschijnlijk grootendeels hebben voorgekomen, terwijl men nu integendeel niets anders gedaan heeft, dan het vuur slechts voor eenen tijd onder de asche te bedompen, dat ginds en elders, zoodra het eenigé lucht krijgt, weder in eene hevige vlam uitbarst. Hadden de BOURBONS na BUONAPARTES tijd zich aangesloten aan het vrijzinnige en verlichtste gedeelte der bevolking, in stede van zich in de armen te werpen van listige jezuiten en domme priesters, zij hadden veelligt, Frankrijk, zonder schokken, vrij en gelukkig makende, veilig op den troon kunnen blijven zitten. En nog is het de eenigste weg voor alle Vorsten der beschaafde en mondig geworden Natien, die blijkbaar in alle landen bijkans stilzwijgend een H. Verbond gesloten hebben tegen het wetteloos en eigendunkelijk gezagvoeren, — nog, zeggen wij, is het de eenigste weg om de volkswoelingen en opstanden tot bedaren te brengen, dat de monarchen de teekenen der tijden opmerken, en zich naar dezelve beginnen te schikken, eer het te laat is en alle banden verscheurd worden.

Het is al veel, het wordt zelfs voor eene bijzondere gratie gehouden, dat de tijdelijke vorst het volk een charter, eene soort van constitutie geeft. Maar dit is even verkeerd, als dat de gelastigde zijnen lastgevers de wet voorschrijft, of dat een ambtenaar zich zelven eene instructie geeft, aangaande de wijze waarop hij het ambt wil bedienen. Onze WILLEM van Oranje begreep het beter, én in zijn eigen belang, én in het belang van zijn volk. Hij wilde het rijksgedebiet niet aanvaarden, lan op grond van eene algemeene staatsregeling, die niet hij aan het Volk af, maar die hij uit handen of uit naam van het Volk ontving. Daardoor is hij veel meer nog een legitime Vorst, dan door zijne afkomst, als ebbende de opdracht van soevereiniteit van daar bekomen, waar oorproukelijk de soevereiniteit berust. Zijn oppergezag is alzoo met den ichten stempel van legitimiteit bezegeld. Van hier, dat het oude volk an Nederland (want de Belgen maken in deze redenering altoos eene itzondering, daar zij zich zelven moedwillig buiten de wet gesteld hebben, en als balsturige kinders, die, vóór het verstand groot geworden, iet anders dan door strenge tucht beteugeld kunnen worden) van hier at het oude volk van Nederland zich als een eenig man rondsom den roon van zijnen WILLEM schaart, en met hem aan geheel Europa het chitterendste voorbeeld aanbiedt van onderlinge trouw, eensgezindheid, racht, rust en orde, zoo als dezer dagen nergens in eenig ander land evonden wordt.

Casimir Perier.

De Fransche ministeriele dagbladen hebben den dertienden Maart niet aten voorbijgaan zonder lofsoonen en jubelkreten aan te heffen over den verjaardag van CASIMIR PERIERS aanvaarding van het presidentschap des ministeries, het Fransche volk met kracht van taal herinnerende, wat het, een jaar geleden, was, en gedurende het voorzitterschap van PERIER geworden is. Het valt niet te ontkennen, dat het, in de dagen, die Frankrijk, sedert de Julij-revolutie, beleefd heeft, eene hoogst moeilijke taak geworden is aan het hoofd van een ministerie te staan, omstuvd van woel-, war- en helgeesten; dat schier dagelijks de hatelijkste aanvallen te bestrijden en de grootste struikelblokken uit den weg te ruimen heeft; dat met het fijnste beleid en het schranderste doorzicht de wenschen, begeerten en behoeften eener veelsoortige natie behoort te bevredigen, waarvan een aantal hoofden er onophoudelijk opuit is, om al wat naar ministeriele bemoeijingen zweemt, van kwade trouw, verkeerde inzichten en eigenbaat te verdenken. Het verdient uit dien hoofde eene dubbele verwondering, dat wij, in weerwil van al dat zwaarwigtige, van al dat vijandige, van al dat tegenwerken, het hoofd des Franschen ministeries, gedurende twaalf maanden, zoo dapper het hoofd hebben zien boven houden. Maar gaan wij met onpartijdigheid de bemoeijingen na, die sedert het bedoelde jaar van het ministerie PERIER zijn uitgegaan; dan

kunnen wij gerust besluiten met te zeggen: Het staande blijven van het-zelve is meer geluk dan wijsheid.

Of is Frankrijk werkelijk, door den invloed en de pogingen van gezegd ministerie, tot zulk eenen staat van benijdbare welvaart en zelfstandigheid gestegen, als sommigen het willen doen voorkomen? Is alles, wat vroeger gebrekkige was, thans geheel en al verholpen? Zijn al de beloofde hervormingen werkelijk reeds tot stand gekomen? Zijn alle bezorgtheden en onlusten voor altoos uit den weg geruimd? Is het ministerie volkomen geslaagd in de algeheele ratificatie van het traktaat tusschen Nederland en België? Is de nationaliteit van Polen, waarvan het den mond zoo vol had, gedurende deszelfs bewind, op hechte gronden gevestigd geworden? Is de rust in de Pauselijke staten door de Fransche interventie geheel hersteld? Heeft de ontwapening van de legers der mogendheden inderdaad op dien voet plaats gegrepen als het ministerie zulks onvermijdelijk oordeelde tot bewaring van den vrede van Europa? En is die vrede zelve thans zoo waarachtig, dat men aan deszelfs versterking geen oogenblik behoeft te twifelen? Wie zal of kan alle deze vragen bevestigend beantwoorden? De dagelijksche gebeurtenissen leerden en leeren ons het tegendeel, en staafden en staven nog het boven geuite gezegde: het staande blijven van het ministerie PERIER was meer geluk dan wijsheid.

Wij lazen ouderdaags in een geacht Duitsch dagblad eene niet onbelangrijke persoons-beschrijving van den president des Franschen ministeries en eene vergelijking tusschen hem en SEBASTIANI, waaruit wij het onderstaande overnemen.

« PERIER is een buitengewoon groot, breedgeschouderd en sterk geknokkeld man, met een hoog voorhoofd, dat des te meer in het oog valt, omdat het weinig met grijze, bijna witte haren bedekt is. Zwaredonkere wenkbrauwen overschaduwden zijne kleine, helderblinkende en rondloerende oogen. Zijn gelaat is donker-geelkleurig, de tint van zorgen en bekommernis, doorploegd met velerlei zonderlinge plooiën. Het verschildt hemelsbreed of men hem in zijne huisselijke betrekkingen, in gezelschap en bijgevolg in eenen bevredigenden stand of op de tribune aanstaart. In het eerste geval teekent zijn gelaat, in plaats van den hooger bezielde of verootmoedigden uitdruk, eene waarlijk indrukwekkende waardigheid; zijne gestalte verheft zich dan mannelijk schooner en edeler, en men beschouwt hem met welgevallen, bijzonder zoo lang hij niet spreekt. Bij het aandachtig luisteren naar het gesprek van anderen, trekt hij zijne dunne lippen zoo binnenwaarts, dat zijn mond eene diepe groef in het aangezicht vormt, en van tijd tot tijd met het hoofd knikkende, is het als of hij wil te kennen geven; « dat zullen wij weldra zien gebeuren »

« Sommigen meenen in zijn voorkomen den bankier, den koopman te ontdekken en gaan zelfs zoo ver, dat zeker iemand, die gewoon was hem van tijd tot tijd te zien, menigmaal in verzoeking kwam om hem naar den prijs der koffij of den stand der disconto te vragen. Het gaat hier echter mede als met het gezegde van LICHTENBERG: als men weet, dat iemand blind is, meent men hem zulks van achteren te kunnen aanzien. Het gansche niterlijk van PERIER teekent intusschen niets van aanzienlijke geboorte; zijn gelaat daarentegen draagt vele kenmerken van burgerlijke beschaving, en van iemand, die weinig met etiquettes en kleederen-praai, maar des te meer met daadzakeijke staatszorgen ophoeft. Het beste kan men hem uit zijne vroegere redevoeringen beoordeelen, die hem ook van de gunstigste zijde doen kennen, ten minste gedurende het tijdvak der restauratie, waarin hij, als een der voornaamste sprekers der oppositie partij, menigmaal op de tegenovergestelde partij roemrijk heeft gezegepraald. Sedert hij als voorzitter van het ministerie is opgetreden heeft het hem doorgaans aan tijd ontbroken om daarin zijnen verworven roem van streng logisch te spreken, te handhaven. Het is daarom, dat men de meeste zijner ministeriele redevoeringen, onder anderen die over het pairschap, voor geen eigen maaksel houdt. Wat hem echter het meeste voordeel in de publieke meening doet verwerven is zijn stand naast dien van SEBASTIANI, den ouden Parijschen pronker met zijn aschgrauwe haar en taankleurig gelaat, dat, even als de bloemen in den herfst, uit wier geel loof enkele schelroode blaadjes te voorschijn komen, van tijd tot tijd nog een roodkleurig vlekje vertoont. Zonderling tegenhanger is er voorzeker niet te bedenken dan deze opgeblazen nietigheid, die, dikwijls in de kamer der volksvertegenwoordigers verschijnende, zich met een ijdel lachje om de lippen en onbeduidende woorden op de tong, op de ministersbank nederzet. Het laat zich nauwelijks verklaren, hoe deze naar de laatste mode altijd opgetooide, zwakke man, wiens uiterlijk niets heldhaftigs aanduidt, eenmaal op het slagveld en in den raad, zoo als de beschrijver van den Russischen oorlog en van het Turksche gezantschap ons verhalen, daden van beteekenis kan verrigt hebben. Zijne eigenlijke staatkundige ideeën zijn voor het tegenwoordige ten minste niet ongelijk aan den grooten riem, dien Karthago's koningin uit eene koehuid liet snijden, en waarmee zij een geheel land omspande. 's Mans denkbeelden zijn uitgebreid, omvatten mede veel lands, maar zijn slechts van leder. PERIER zeide eens van hem: « hij heeft eene groote gedachte van zich zelven, en dat is zijne eenige gedachte. » Als men den cupido der Keizer-periode, zoo als men SEBASTIANI gewoonlijk noemt, nevens den Herkules van het justemillieu, met name PERIER, ziet staan, dan rijst het beeld eener helder lichtende zon bij eene flauw flikkerende star onwillekeurig in onze geest op.»

De Rector der alhier gevestigde Latijnsche Scholen maakt bij dezen bekend, dat de openlijke bevordering van een prijsuitdeeling aan de leerlingen derzelve, plaats zal hebben op Maandag den 26sten Maart 1832, des middags ten 12 ure, in de Gasthuiskerk, en noodigt alle beminnaars der oude letterkunde ter bijwoning van deze plegtigheid uit.

A. ROMBOUTS.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 22 Maart 1 El 8 Palm 0 Duim; gewassen 35 Duim; gevallen 0 D
Den 23 dito 2 El 3 Palm 0 Duim; gewassen 50 Duim; gevallen 0 D

